

שעור ל"ו

מוצאי שמחת תורה תשפ"ד

לאור המאורעות הקשים רח"ל מעתה

בעת צרה ומצוקה, כאשר האזעקות על פצצות שונאי ישראל מיללות וקורעות את השלוח, ואנשים נכנסים לתרדה, בבחינת "אל תירא מפחד פתאום ומשואת השעים כי תבוא", כי ה'פתאום' הוא שפה של יד המקרה, ואלו אנו יודעים, כי אין שום מקרה בעולם כלל כי הפל מתכנן היטב מן השמים, אין שום דבר סתם כך, גם לא הפוליטיקה מכרחת התוצאות, ולא זה אשם, ואם היו עושים כך – לא היה כך, ואף גם אנשים מחפשים עברות של אנשים כדי לעורר עליהם, והם שוכחים את עקר הנקדה של כל עתות הצרה והצוקה שפוקדות, לצערנו, את עמנו הקדוש, בכל שנות גלותינו.

הקדוש-ברוך-הוא רוצה אותנו מאמינים ובוטחים בו, כאשר ההגנה הגשמית נראית מגתכת ואמללה מעט, אנו מבינים באמת, שאם ה' לא ישמר עיר – שוא שקד שומר, והאמת היא, שהעבודה היא, יותר כאשר החיים הם על מי מנוחות, שם אנו יכולים לשגות, כי כל הבטחון שלנו הוא בידי אדם, ובידי השומרים, ובידי המפקדים על בטחוננו, אז האדם נמצא בסכנה גדולה מאד, כי הוא בוטח על משענת קנה רצוץ, וכיון שבוטחים במשהו זולת הבורא, הדבר הזה שבוטחים בו הופך לרועץ, רתמנא ליצלן, ועל כן אנו צריכים להתחזק באמונה, שהכל הולך לפי התכנית האלוקית, אין התפרצות מגפה, אלא התגברות פח הדינים, וצריך להמתיקם, לעורר את הרחמים, לחזר אחר האהבה הישנה, ואז תהיה שמחה בכל העולמות, ויחדל הרע מן העולם, ויהיה שקט ושלום ושלוח בכל מקום שיהודים גרים בו.

האמונה בשעת מבחן ותרדה, היא נשמתו של המאמין, באותו זמן בו הוא נבחן בעצם חייו, והוא זוכר את בוראו ויודע שהוא נתון בידו, ואין אחד שבעולם שיכול להרע לו ללא הרשות מצור העולמים ברוך הוא, אזי הוא מתעלה מאד במדרגת האמונה, כיון שהמשיך על עצמו את קדשת בוראו בנקדת חייתו, הרי שנמשך עליו אור גדול של השגחה ואמונה, ועל כן צריך להסיח דעת ממה שאנשים מדברים בעת צרה, ומספרים אודות פחות ומלחמות, נקמות וקרבות, אבל הם משפחים את האמת, שבכל פרט ופרט בבריאה יש יד ה', והכל משגח בהשגחה פרטי פרטית נוראה ממנו יתברך, ואדרבה, השכחה הזו היא הסכנה האמתית, שאז יכולה הסטרא אחרא לשלוט על נשמות ישראל, אבל כשהם דבקים באור ההשגחה, ואינם מסיחים דעתם מהאמת שהכל ממנו יתברך והכל בידו יתברך – אין שום אמה ולשון שיכולים לשלט בהם, וממילא צריך לשמח על זה פעל ההגנה הכי בטוחה שיש, כי אכן ככל ששמח ובוטח בהשם יתברך, הוא ממשיך על עצמו נסים ונפלאות, והשם יתברך מתנהג עמו שלא כפי דרך הטבע כלל.

האמונה הזו היא גם האימה מפכחת, כי מי יעמד לנו ביום רעה אם לא השם יתברך בעצמו, בעל הכחות כלם, הדבקות בו היא הדבקות בלח הגדול שבבריאה, ששום כח לא יכול לעמד כנגדו, וזה מה שאמרו חכמינו הקדושים, בשעה שישראל מסתכלים כלפי מעלה ומשעבדים את לבם לאביהם שבשמים הם נוצחים, כי הנצחון האמיתי הוא השיבה אל השם יתברך, ההבנה שקול ה' קורא לנו בלח, והוא רוצה למלך עלינו בחמה שפוכה, ועלינו לראות את הרצון שלו במלוכה עלינו כשיא האהבה, ומיד לרוץ אליו בהתרפקות האהבה והאמונה הפשוטה, לידע להודיע ולהודיע, שאנו מבינים את השעור הקשה, ואנו רוצים לראות את מלכנו בשמחה ובאהבה, ללא מארעות נוראים שיקרבו אותנו בעל כרחנו אל אבינו שבשמים.

התפלה והצעקה בזמן כזה היא מצוה ממש, ואסור לאדם להמלט מהחובה הזו, להתפלל בעז ותעצומות, בעד הכלל והפרט, כאלו הוא עצמו נמצא בסכנה הזו, וכאלו הוא לבדו מתענה בענויים הנוראים שסובלים אחינו בני ישראל מאת הרשעים הצוררים, ימח שמם, אלא שצריך להאמין שתפלה של כל יחיד יכולה לעורר רחמי שמים, כי אף אחד לא יודע בשל מי באה הרעה הגדולה הזו, ודיקא אנשים שיש להם ידיעה ברוחניות, יותר מפתחים שמא הם אשמים בדבר ומפשפשים במעשיהם כדרך הצדיקים לשוב בתשובה בעד הכלל והפרט, וכל יחיד צריך לראות את עצמו כצדיק לענין זה, לישועת הכלל.

גם צריך לשוב בתשובה על האחדות שנפגמה בימינו, שיש המון קנאה ושנאה בכל שכבות הצבור, וכמה שמדברים מגנות המחלקת ואסור לשון הרע ורכילות, הרבה חושבים, שזה רק בתוך הקהלה ובתוך עדתנו, אבל את אחרים מתר להכפיש ולדבר סרה בהם, ורעת המחלקת עולה עד לשמים, ואלקיהם של אלו שונא זמה ושונא מחלקת, וכמו שבנינו עריות, שגם זה נפרץ בעונותינו הרבים, יש את הבחינה של ושב מאחרי, כך כשעוסקים במריבות ומחלקת יש חס ושלום, סלוק שכניה, וזה סלוק ההגנה שיש לנו בזמן הגלות, ההגנה של התורה והמצוות, שבשבילן אנו רשומים בשמו כעם הנבחר, אבל העם הזה הוא סוד האחדות, ולא הפרוד, אם חס ושלום, יש פרודים בין נשמות ישראל, הרי שיש דינים קשים עלינו, וצריך כל אחד לבדוק, אם הוא אוהב את כל בר ישראל כנפשו ממש, ואם הוא מאמין בדבקות של הקומה שלמה ביוצרה יתברך שמו, דיקא כשהיא באחדות גמורה, ללא שנאה על אף אחד מישראל, והתשובה מאהבה שנעשה על העדר האהבה שבין ישראל, יעורר רחמים וחסדים, שלא יוכלו לנו אויבי חנם, וזכות המצוות הקדושות וההקפות והתפלות והתקיעות שעשו נשמות ישראל בחדש זה דתקיף במצוות, תגן בעד כל אחד ואחת מישראל, לבל תנזק צפון רגלו של איש יהודי, ונזכה לגאולה השלמה.